«ԹՈՂ ՏՈՒՆՔԴ ՄԱՆՐ ՏՂՈՑԸ ՈՐ ԻՆԾԻ ԳԱՆ։» ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16։

ՀԱՏՈՐ ԻԴ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 1, 1895 ԹԻՒ 12

ՄԱՅՐ ԲՆՈՒԹԵԱՆ ԽՆԱՄՈՑՔԸ

ՄԱՅՐ ԲՆՈՒԹԵԱՆ ՇՆՈՐՀԱԿԱԼՈՒԹԻՒՆԸ

Տղաք, կ'ուզէ՞ք գիտնալ թէ ո՛վ է ամենէն մեծ մայրը։ Մայր բնութիւնն է այն, որուն տղաքն այնչափ շատ են որ զանոնք ամէնքն ալ չկրնար համրել, և սակայն անոնց ամենէն փոքրիկն անգամ հոգ կը տանի։

Մայր բնութիւնը շնորհակալութեան լինճոյք մը ունի ամէն աշուն ճիշդ հունձքը ներս առնուելէն ետքը։ Միշտ տարի մը պէտք է տուր պատրաստ ըլլալու համար, թէպէտ շատ օգնականներ ունի։

Տաքուկ արևը և բոլոր անոր շառաւիղները, Տիկին Լուսինը և իր փոքրիկ շառաւիղները, Պարոն Հովը և բոլոր իր փոքրիկ զեփիւռները և մեծ փոթորիկ ամպերը իր օգնականներն են։ Ամենք բոլոր տարին անոր հետ կ'աշխատին պատրաստուելու համար։ Տառեղբայրը կ'օգնէ հրաւէրները տանելու։ Անիկա շատ արագաշարժ և հանդարտ է և երբեք չմոռնար կատարել ինչ որ Մայր Բնութիւնը կը հրամայէ։ Ծառերէն վեր կը վազէ և կը չշնչէ տերևներուն հագնիլ իրենց ամենէն պայծառ հանդերձները. կ'ըսէ, «Ահա Մայր Բնութիւնը կը հրաւիրէ ձեզ իր լինճոյքին։» Ցետոյ վար կը վազէ խոշոր դեղին դդումներուն և կ'ըսէ անոնց որ դան։ Հրաւէրները լմնցնալէն ետքը կը վազէ Պարոն Հովին և կ'ըսէ որ պատրաստ ըլլայ երաժշտութեան։ Վերջապէս ամէն բաները կը պատրաստուին։ Պարոն Հովը ձայն կու տայ և վար կու գան տերևները իրենց դեղին, կանաչ և թուխ հանդերձներով։ Ընկոյզները կու գան չառաչելով։ Ցետոյ լինճորները և նարինջները, բոլոր իրենց դեղնիկ ղեկտաներով, Ծիրանեգոյն խաղողները և կարմիր պոմպիոնները կու գան կը հաւքուին, և ճրենճղուկները կը կենան և կը դիտեն տեսարանը։

ՄԱՅՐ ԲՆՈՒԹԵԱՆ ԽՆԱՄՈՑՔԸ

Երբ ամէն բան ճշմարտապէս երջանիկ է, և Պարոն Հովը և Տիկին Անձրեւը կը կենան քիչ մը հանգիստ առնելու, Մայր Բնութիւնը ժպտուն դէմքով կ'ըսէ իր ընտանիքին, «Սիրելի զաւակներս, մենք դարձնանայ տարի մը անցուցինք, և երջանիկ տարի մը։ Կ'ուզեմ որ ըսէք մեծ բոլորակ աբեւին, «ինչո՞ւ համար այսօր այդչափ երջանիկ ես։» Անի առնն իր գլուխը ծռելով կ'ըսէ մեղմով, «Աբեւը այնքան բարձր է որ կրնայ պատմել Երկնաւոր Հայրին ինչ որ կ'ըսես։» Առաջ ցորեն նին հարցուց, «ինչո՞ւ համար դուն այսչափ երջանիկ ես այսօր։» Ցորենը պատասխանեց, «վասն զի ես լաւ աշխատ կ'ըլլամ, և դիտեմ որ երկրին ւելի ղօրաւոր, որուն մէջ ամենաարժէր հայրական դգայութիւն կը գտնուի։

Անի որ գիտէ բոլոր բաները՝ գիտէ մեր ամէն մէկ նեղութիւնը և չարչարանքը, և կը փափաքի որ նման ըլլանք իր Որդւոյն, որ եկաւ մեզի կեանք օրինակ ըլլալու։ Երկնաւոր Հայրը իր փառաց աթոռը չնայիլ հանգիստ եթէ զաւակ մը կը մնայ դիտնալ երկնային ճամբան։

Եթէ երկինքին դուռը կարենար բացթողուիլ, ցնծութեան ի՜նչ նշաններ պիտի տեսնէինք մեղաւորի մը դարձին և ապաշխարութեան համար։

Գերմանացի բանաստեղծ մը կը նկարագրէ բարի մարդ մը որ երկինք մտաւ մեռնելէն եաքը, և յանձնուեցաւ հրեշտակի մը առաջնորդութեան։ Հրեշտակը առաջին անդամ անոր ցուցուց մեղքին բերած ահաւոր թշուառութիւնը և հետևանքը որ է մահ։ Հետևն ալ կը տեսնուէր վերջին ատեանի թշուառութեան մէջ։ Հրեշտակը ըսաւ այն մարդուն, «Դուն ալ այդպէս պիտի ըլլայիր եթէ ծախու առնուած չըլլայիր փրկչին ձեռքով և պղծացած և անոր հաւատացած չըլլայիր։» Անհետևաւ հրեշտակը ցուցուց անոր՝ երկինքին ուրախութեան կատարելութիւնը անոր լսել տուաւ քաղցրանուագ երաժշտութիւնը և տեսնել՝ փրկեալներուն փառքը։ Եւ ահա շատ հեռուն կը տեսնուէր մէկը որ բոլոր մնացեալները կը գերազանցէր փառքով և օրհնութիւնով, և ըսաւ անոր, «Այս է ինչ որ պիտի ըլլաս ապագայ դարերուն, յաւիտենականութեան, մէջ։» Տեսէք, ի՜նչ մեծ է մեր փրկութիւնը։

«ԲԱՐԵՐԸ ԺՈՂՎԵՑԷՔ»

«Ամէն մինչև Տիկին Սաթինիկի տունը ճամբան այնքան քարոտ է, որ չեմ կրնար քալել,» ըսաւ Արշակ։ «Յովսէփ ալ այդպես կ'ըսէ,» ըսաւ Կապրիէլ։ «Լսեցէք որ կ'ըսեր թէ այդ ճամբուն վրայ շատ անգամ վիրաւորուած էին իր ոտքերը, մանաւանդ երէկ շատ կը դանդատէր ատոր համար։»

«Ինչո՞ւ համար չէք մաքրեր ձեր դրացին տանը ճամբան,» ըսաւ Պարոն Սուրէն։ Շատ մը աւելի աղէկ կ'ընէիք եթէ ճամբան մաքրէիք քան այդպէս դանդատէիք։» «Ի՞նչ. մենք երբեք չենք կրնար ճամբէն վերցնել բոլոր քարերը,» պատասխ Արշակ։ «Ոչ թէ

որդիքը կը սիրեն անոյշ հայը։» «Հիմա, իմ կարմիր լանձորներս, ինչո՞ւ այսչափ ուրախ էք։» «Ո՛հ, վասն զի աղաք գիս շատ կը սիրեն։» Երկար ժամանակ աւելց մինչև որ ամէնքն ալ իրենց չնորհակալութիւնները յայտնեցին, բայց երբ ամէնքը լռեցուցին, Պարոն Հովը երգեց չնորհակալութեան գրգը և աղաքը հանգստանալու դացին ձմեռուան համար։

ԱՆԱՌԱԿ ՈՐԴՒՈՑՆ ԴԱՐՁԸ

Նուեցաւ հրեշտակի մը առաջնորդութեան։ Հրեշտակը առաջին անդամ անոր ցուցուց մեղքին բերած ահաւոր թշուառութիւնը և հետևանքը որ է մահ։ Հետևն մէկը կը տեսնուէր վերջին ատեանի թշուառութեան մէջ։ Հրեշտակը ըսաւ այն մարդուն, «Դուն ալ այդպէս պիտի ըլլայիր եթէ ծախու առնուած չըլլայիր փրկչին ձեռքով և պղծացած և անոր հաւատացած չըլլայիր։» Անհետևաւ հրեշտակը ցուցուց անոր՝ երկինքին ուրախութեան կատարելութիւնը անոր լսել տուաւ քաղցրանուագ երաժշտութիւնը և տեսնել՝ փրկեալներուն փառքը։ Եւ ահա շատ հեռուն կը տեսնուէր մէկը որ բոլոր մնացեալները կը գերազանցէր փառքով և օրհնութիւնով, և ըսաւ անոր, «Այս է ինչ որ պիտի ըլլաս ապագայ դարերուն, յաւիտենականութեան, մէջ։» Տեսէք, ի՜նչ մեծ է մեր փրկութիւնը։

«ԻՆԶՊԷՍ ՈՐ ՀԱՅՐ ՄԸ ԿԸ ԳԹԱՑ ԻՐ ՈՐԴՒՈՑԸ ՎՐԱՑ»

Անառակ Որդւոյն առակը իրաւամբ կոչուած է Քրիստոսի առակներուն գոհարը։ Մենք մեր ներսիդին կը զգանք թէ այս պատկերը չափազանցութիւն չէ երկրաւոր հօր մը սէրը ներկայացնելու համար։ Ուրեմն չե՞նք կրնար համարիլ թէ կը ներկայացնէ Անոր սէրը որուն էութիւնը սէր է, սիրը սէր է, սէր՝ աւելի խորունկ և ա-

բոլորը մէկ օրուան մէջ, ոչ ալ բոլոր քարերը մէկէն,» ըսաւ հայրը։ «Բայց եթէ իւրաքանչիւր տղայ որ կ'անցնի անկէ, քար մը վերցնէ ճամբէն, ամէն անդամ անցած ժամանակը, դործը կը լմնայ։ Փորձեցէք։»

Տղաքը ըսուածին պէս ըրին։ Հինգ վեց պատանիներ կ'անցնէին այն ճամբէն, և ամէն մէկը մանակից եղաւ ճամբան մաքրելու դործին ամէն անդամ որ կ'անցնէր անկէ։ Այս կերպով քարերը վերցան, և ճամբան մաքրուեցաւ։

Ձիշդ այս է բաներն աշխարհիս մէջ դիւրացնելու և հաճելի ընելու կերպը։ Թող ամէն ոք, մինչ կը քալէ կեանքին մէջ, ճամբէն վերցնէ փոքրիկ արգելք մը ե՛րբ որ կրնայ։ Փոքրիկ մանրամասնութիւնները պէտք է չնայուին, և փոքրիկ փորձութիւնները որոնք անզդայ ոտքերու սահելուն և դլորելուն պատճառ կ'ըլլան, պէտք է որ վերցուին։ Փոքրիկ մարդութիւնները պէտք է

խոստովանուին, և անվոյթ ընթացքները ուղղուին։ Ջնչին արհամարհանքները պէտք է վերցուին, և կծու խօսքերը, որ բարկութեան ատեն բերնէն կ'ելլեն, պէտք է ետ առնուին, որչափ որ կարելի է։ Բոլոր այս բաները աւելի կը հարթեն կեանքին ճամբան։ Ի՛արժէ ժամանակ տալ ճամբան մաքրելու համար։ "Մնացէք, անցէք դռներէն, ժողովուրդին ճամբայ պատրաստեցէք. չփակեցէք, չփակեցէք չափերը, քարերը անկէ ժողվեցէք. ժողովուրդներուն դրօշակ վերցուցէք։" Ես. կբ. 10։

ԺԱՅՌԵՐԸ Ի՛ՆՉ ԿԸ ՊԱՏՄԵՆ ՄԵԶԻ

Մարդիկ չորս հազար տարի նայեցան Ժայռերուն, քալեցին անոնց վրայ առանց մտածելու թէ անոնք պատմութիւն ունին պատմելու։ Հիմա Ժայռերը բնութեան բայց դիրքերն են որ կը պարունակեն շատ կարևոր արձանագրութիւններ, թէպէտ իրենց լեզուն երբեմն դժուար է հասկնալ։

Ժայռերուն մեզի պատմած բաներէն մէկը սա է թէ երկիրս շատ հին է։ Հաւանօրէն միայն վեց հազարէ մինչև ատոր հազար տարիէ ի վեր մարդկային կեանքն սկսած է երկրիս վրայ, բայց բազմապատիկ տասը հազար տարիներ առաջ ստեղծուած է երկիրը։ Կը տեսնէք այս պատկերին մէջ որ Ժայռերը խաւ խաւի վրայ կը կենան։ Ա.յս խաւերուն իւրաքանչիւրը ձևացած է երկար դարերու մէջ դիզուած մրուրներէ։ Աւազ և կաւ և ուրիշ նիւթեր ջուրէն հալելով կամաց կամաց անոր յատակը իջան և կարծրանալով Ժայռի փոխուեցան։ Ջանազան տեղեր գտնուող բոլոր այն թանձր խաւերը, կը հաշուուի թէ, քանի մը հարիւր հազար տարիներու մէջ գոյացած են։ Ժայռերը իրենց մեծ հնութեան մասին նոյն վկայութիւնը կուտան նաև ուրիշ կերպով մը, այն է իրենց մէջէն ճամբայ բացող, նիւակաբայի նման, ջուրի հոսանքներուն միջոցաւ, որոնք չէին կրնար Ժայռերը այնքան մաշեցնել մարդուս գոյութեան կարճ ժամանակամիջոցին մէջ։

Ժայռերը մեզի կը պատմեն նաև թէ ժամանակաւ կային շատ մը տեսակ բոյսեր և կենդանիներ որոնք հիմա չկան։ Գտնուած են շատ չորքոտանիներու և սողուններու քարացած մնացորդները Ժայռերուն մէջ. և երկրաբաններուն գտած անհետացեալ բուսականներուն և կենդանիներուն թիւը շատ մեծ է։

Ուրիշ բան մըն ալ զոր Ժայռերը կը պատմեն, ահագին ջրոսութեան գոյութիւնն է։ Կը դողանք երկրաշարժէն որ թեթև մը կը ցնցէ գետինը, բայց նայեցէք այս պատկերին, և խորհեցէք թէ ի՛նչ ոյժ արձանագրած է անոր վրայ։ Ժայռի խաւերը ամէնքն ալ առաջ հորիզոնական դիրք ունեցած ըլլալու են, բայց կը տեսնէք թէ ի՛նչպէս ծռմռած են երկրիս կեղևին կնճռելուն և կամ ուրիշ պատճառի մը համար։

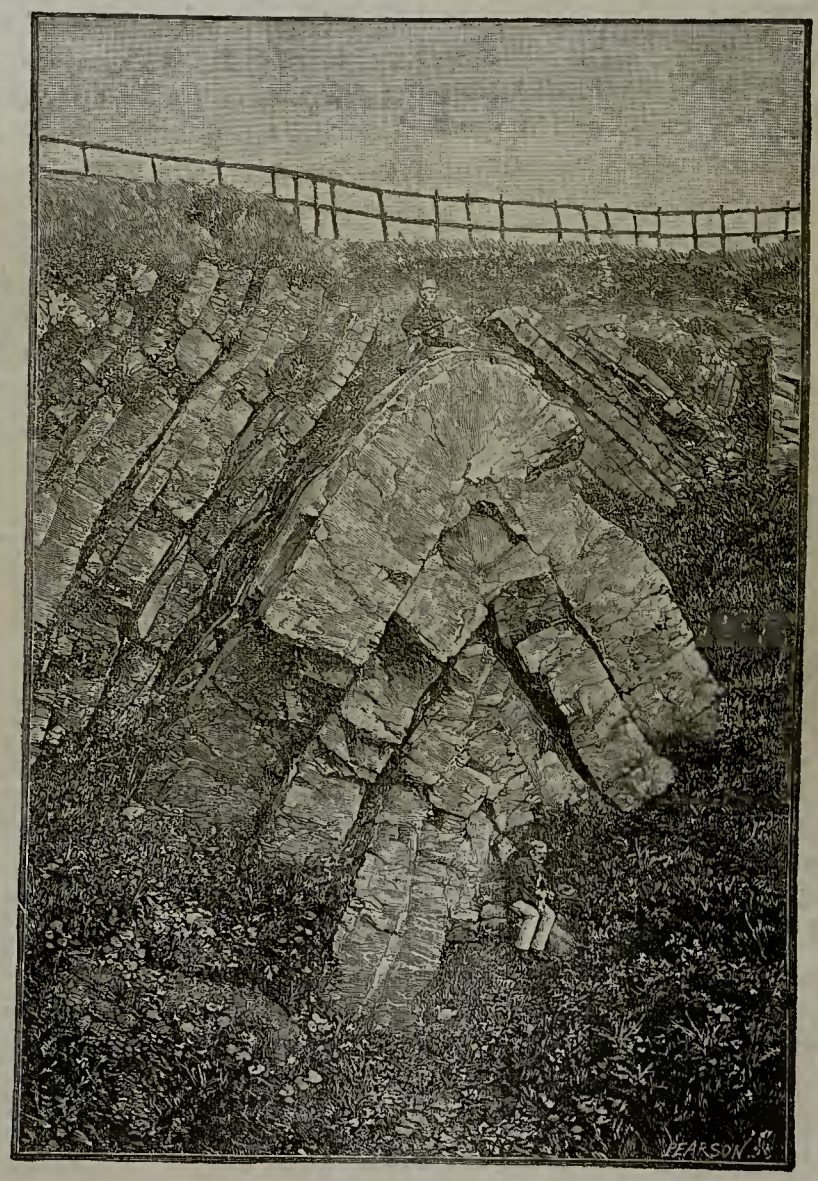

ԾԱՁՐԵՐՈՒՆ ԸՐԱԾ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸՐԸ

Երբ կարող ըլլանք բոլոր անոնք հասկընալ, այն ատեն կը համոզուինք թէ Աստուծոյ բոլոր գործերը կը վկայեն ու կը հաստատեն թէ Նա հզօր է և իմաստուն։

ՑԻՆՑԷՆՏՈՐՖ ԿՈՄՍԸ

Հետևեալ դեղեցիկ պատմութիւնը կը պատմուի տղայութեան վրայով Ցինցէնտորֆի որ Մորավեան կոչուող յարանուանութեան մեծանուն առաջնորդն էր։

Կը յիշեմ քիչ ատեն առաջ կարդալ մանուկ Ցինցէնտորֆի վրայով սիրուն պատմութիւն մը։ Ինչպէս որ կը յուսամ թէ կը յիշէք՝ գերմանացի աղնուական մըն էր, և ապրեցաւ աշխարհիս մէջ շատ մը բարի բաներ ընելու։ Օր մը, իր չրջանակով խաղացած ատեն գետի մը եղերը որ կը գըտնուէր իր բնակած դղեակին պարսպին դուրսը, տեսաւ աղաունի մը որ ջուրին մէջ ճիգեր կ'ընէր։ Ինտոր մը եղած էր փոքրիկ աղաւնին գետը ինկած էր և չէր կրնար ելլել վախչիլ։

Դեռահաս կոմսը անմիջապէս իր քովը գտնուող լաթի լուալու տակտ մը գտորցուց ջրին եղերը, մէջը ցատկեց, և թէև ջուրին վրայ շատ կը վախնար՝ գաւազանի մը օգնութեամբ կրցաւ երթալ գետին վրայ այն տեղը ուր աղաւնին կը տատանէր ու չանքեր կ'ընէր ազատելու համար։

Փոքրիկ Ցինցէնտորֆ թռչունը բազկացը մէջ առած, տակտը ետ ածելով նորդեց և ապահով ցամաք ելաւ։ Իր ձեռքի աղաւնին վախկոտութեամբ գիրկին մէջ տաքցնելէ ետև, անտա-

ռակը վաղեց և աղատ արձակեց զայն։ Իր մայրը, որ այս բոլորը դիտած էր իր պառկելու սենեակին պատուհանէն, հիմա դուրս եկաւ։

"Բայց ինա՞ր եղաւ որ չվախցար։"

"Այո, չիտակը ըսելով վախցայ," պատասխանեց վոքրիկն ցինոյենարքի, "բայց սիրաս չէր դիմանար, չէի կրնար աղաւնիին այդպէս մեռնիլը տեսնել։ Մայրիկ, թերևս իր ձագերը անօթի կը սպասեն որ իրենց մայրը բոյնը դառնայ։"

ԲԱԳՅՐ ՁԵՌՔ ՄԸ

Աշխարհիս մէջ ամենէն մեծ բանը ի՞նչ է. "Մեր." կը պատասխանէ Փրոֆ. Տրըմմընա։

Թ. Ս. Աբրահըը կը ցուցնէ մեղի քաղցը ձեռքին ղօրութիւնը։ Իր ճամբորդութեան միջոցին մեռելը վրայ հասնելով՝ ադարակ մը գնաց։ Դրան առջևը պինք դիմաւորեց մեծ շուն մը։ Մինչ վախէն ետ դառնալու վրայ էր, նկատեր աղջիկ մը երևցաւ, և մեղմ ձայնով շունին հրամայեց որ տունը մտնէ։ Իր ձայնը անմիջապէս զսպեց կենդանին։ "Ո՞վ է ան," հրեռաց մէկը ներսէն, և Աբրահըմ ըսուեցաւ որ գիշերը հոն չկրնար անցընել։

Ասոր վրայ աղջիկը ձեռքը իր հօրը բաղուկին վրայ դրաւ ու մեղմ ձայնով մը քանի մը անուշ խօսքեր խօսեցաւ. հօրը բերան ձայնը կակուղցաւ և օտարականը ընդունուեցաւ այդ գիշեր։ Իրիկունը՝ մկիկ աւելի անդամներ նկատեր աղջկան ձեռքին և ձայնին ղօրութիւնը որոշապէս տեսնուեցաւ։ Առաւօտուն երբ Աբրահըմ իր ճամբան երթալու վրայ էր, պրպտրակատեղը բաւական երկար ուղէ՝ կընայ երկնց կառքով քաղաք երթալ։ Այս առաջարկութիւնը ուրախութեամբ ընդունուեցաւ։ Սակայն երբ կառքին մէջ նստան՝ ձին մերժեց քալել։ Պրպտրակատեղը ձին ծեծեց և նորէն ծեծեց, բայց պարապ տեղը։

Հիմա ուժով տղայ մը երևաւ և ձիին մանձէն բռնելով առաջ քաշեց զայն այսպիսի ժամանակներ սովորաբար դործածուող խօսքեր ըսելով. սակայն ձին այս նորևկին ցուցուց աւելի յամառութիւն, իր առջևի ոտքերը աւելի ամուր դամեց գետնին վրայ։ Անհամբեր տղան հիմա ձիին դլխուն կաչաղն զարկաւ բռունցքով և մանձէն բռնելով սաստիկ ցնցեց զինա։ Սակայն բոլորը պարապ եղան։ Ձին ատանկ վատաերով համոզուելիք չունէր։

"Ատանկ մի ըներ, Յովհաննէս," ըսաւ քաղցը ձայն մը։ Տղան աղջկան ձեռայ հպումին հնազանդեցաւ։ "Ախ՜ղճ ձի," ըսաւ աղջիկը մինչ անոր վիզը կը դգուէր և մեղմով կը շոյեր զայն իր վարսուկ ձեռքով։ Յետոյ ձիին խօսեցաւ, յայնժամ յամառ կենդանին դլուխը դարձնելով, իբր թե տեռնելու համար այն ձեռքը որուն մդացկան աղդեցութեան չէր կրնար դիմանալ, սկսաւ քալել իբր թե երբեք ապուշ քմահաճոյք մը մտած չըլլար իր յամառ դլուխն մէջ։

"Ո՛ՀՆչ զարմանալի զօրութիւն ունի այդ ձեռքը," ըսաւ Աբրահըը՝ կառքին մէջ իր ընկերին։ Ագարակապետին երեսին վրայ կը տեռնուէր զարմացում և հաճոյք երբ կը պատասխանէր. "Աղջիկս բարի է։ Ամէն մարդ և ամէն բան կը սիրեն զինք։"

Իրաւամբ այդ էր աղջկան ղօրութեան դաղանիքը, իր հոգին կը տեսնուէր իր ձեռքին ըրած աղդեցութեան մէջ՝ մինչև անդամ համր անասուններու կողմէ։ Այո, այսպէս կըըսայ մդացկան հպումը և անուշ ձայնը զսպել անզուսպ տղան։ Երբ կը կրթես կամ կ'ուղղես զինա՝ տես որ գիտութիւնը անուշցնէ արդարութիւնը, և սէրը խառնուի հաստատամտութեան հետ։

ԻՄԱՍՏՈՒՆ ԵՒ ՓԱՋ

Փոքրիկ Հրանտ շատ վախկոտ տղայ մըն է, նաև շատ քաջ։ Օր մը տուն կը տանէր կողով մը խնձոր զոր իր հօրաքոյրը Արաքսի տուած էր իրեն։ Երբ Հրանտ փողոցին ծայրը եկաւ, տեսաւ մարդ մը որ ձի մը կը ծեծէր շատ անգթութեամբ։ Հրանտ կեցաւ վայրկեան մը, չունչը դրեթէ բռնուած, և շուտով բան մը խորհեցաւ։ Յետոյ մարդուն քով գնաց և քաւ անոր ժպտուն դէմքով մը, "Խընձոր մը չե՞ք ուզեր, Պարոն։" Երբ մարդը վար նայելով տեսաւ անձկոտ փոքրիկ դէմքը, ծիծաղեցաւ, և խընձորն առնելով ըսաւ, "Շնորհակալ եմ, տղաս։"

Ան հետևեալ յառաջ քշեց իր ձին առանց նորէն զանիկա ծեծելու։ Հրանտ ո՞չ ապաքէն քաջ ըլլալուն հետ խնամատուն ալ էր։

ՆԱԽԱՆՁՈՏ ԿԱՏՈՒ ՄԸ

Պոսթընի մօտ բնակող տիկին մը շատ խոշոր և դեղեցիկ կատու մը ունի Տանտի անունով. շատ խելացի կատու մը, բայց մօտերս պատահած դէպքի մը առեն յետին աստիճան ապուշ եղաւ։

Տանտիի սիրուհին հինդ տարեկան փոքրիկ աղայ մը ունէր որուն համար դնած էր չինծու կատու մը մէջը բուրդ կամ բանպակ լեցուած։ Տանտի մէջ տեղ չկար երբ չինծու կատուն բերուեցաւ, և տղան անոր հետ քիչ մը առեն խաղալէն ետքը պատուհանին մէջ դրաւ զայն։ Հոն կը կենար չինծու կատուն և վաղցէն զարմանալի կերպով իրական կատուի նման կ'երևէր։

Տիկինը այս պատուհանին քով կը նստէր և կար կը կարէր, և ահա Տանտի սրահը մտաւ։ Կատուն պատուհանին նայեցաւ և ինք որ վսեմ և բարերարող կատու մըն էր, իսկոյն վոխուեցաւ նախանձոտ և խռկացող հրէշ մը։

Սպասաւոր աղջիկը որ խոհանոցին դուռը բացաւ կատուին մըափնները լսելով, ըսաւ թէ կենդանին իր քովէն կայծակի արագութեամբ սենեակը նետուեցաւ։ Անոր դեղին աչքերը նախանձոտ բարկութիւնով կը վառուէին և ըզրաւոր կերպով կը խռկար։ Կատաղաբար ցատկեց չինծու կատուին վրայ և անոր հետ տախտակամածին վրայ ինկաւ։

Տանտիի ընթացքը շատ զուարճալի էր երբ տեսաւ իր խաբուիլը։ Քանի քանի անգամ դարձաւ չինծու կատուին բոլորտիքը, ըզմռնչք և ղըուռնչք յայտնելով շատ անգամ երկար երկար մլաւելով։ Յետոյ անչարժ կայնեցաւ ղըսվելը մէկ կողմը ծռած, չինծու կատուին վրայ նայելով շատ ծիծաղաշարժ կերպով որ հնար չէ նկարագրել։

Ի վերջոյ սենեակէն դուրս նետուեցաւ այն արագութեամբ որով ներս մտած էր, և այլ ևս չտեսնուեցաւ չորս օր չորս գիշեր—չլսուած բան իր բոլոր կեանքին մէջ։ Բայց հատնականապէս այդ միջոցին իր ատենէ և ղըուռնչքէ ձերազատած ղդայումները հանդարտեցնելու պարապեցաւ։

Երբ վերջապէս յերևան եկաւ, իր յիմարական բարկութեան պատճառ եղող բանը բոլորովին մոռցած կ'երևէր, և ա՛լ ուշադրութիւն չդարձուց անոր, աւելի մեծ խնամատութիւն ցուցնելով այս մասին քան որչափ մարդիկ և կիներ շատ անգամ կը ցուցնեն երբ կը բարկանան և կը հշտանան։

Ամերիկայի Միսիոնարական Ընկերութեան հրատարակութիւն
Աբրահամ Ռ. Կիրին
Տնօրէն—խմբագիր Հ. Ս. ՊԱՐՆԸՆ
Ֆինճանճըլար ոտուշա, Ամերիկան Խան

ԿՈՆՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ
Ի ՏՊԱՐԱՆԻ Ա[illegible] ՓՈՑՍ ՀԵԱՆ